

DE VERVELENDE TEKST.
EEN PINKSTERVERHAAL

VOOR

DE JEUGD,

DOOR

J. C. LUITINGH.

(Schrijver van „*De Dorpssmid.*”)

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

Prijs *f* 0.10, 25 Ex. *f* 2.25, 100 Ex. *f* 6.50.

DE VERVELENDE TEKST.

EEN PINKSTERVERHAAL

VOOR

DE JEUGD,

DOOR

J. C. LUITINGH.

(Schrijver van „*De Dorpssmid.*”)

HARDERWIJK,

H. A. BERENDS.

DE „VERVELENDE” TEKST.

Ga je meê naar de Zondagsschool Piet?

Nu al? 't is nog veel te vroeg; ik moet nog even mijn tekst nazien.

Ken je dien nog niet? Je wacht ook altijd tot het laatste oogenblik.

't Is ook zoo'n vervelende tekst; ik kan hem maar niet in mijn hoofd krijgen.

'k Vind hem toch zoo moeilijk niet; wat zegt gij er van Anne?

Och, mijn broeder is veel te driftig. Hij leest door zijn drift niet eens goed, wat er staat, en hoe zal hij dan goed leeren?

Ei, zusje! wil je weer de meesteres spelen? Wil je dan eens hooren, dat ik wel goed lees? Hoor maar! want ik ken den tekst al: „en niemand kan Jezus den Heer zijn.”

Mis broertje! dat staat er niet.

Nou, wat staat er dan?

En niemand kan zeggen Jezus den Heer te zijn, dan door den Heiligen Geest. En er is verscheidenheid van gaven, doch het is dezelfde Geest.

Nu, begrijp je dat nu? Ik niet, en daarom kan ik het niet in mijn hoofd krijgen.

Wel, waarom heb je dan niet aan vader gevraagd, of hij het je eens wilde uitleggen? Ik begreep het eerst ook niet, maar vader heeft het mij duidelijk gemaakt.

Nu, wat zeide vader dan?

Vader zei: dat niemand kon zeggen het eigendom van den Heere Jezus te zijn, dan door de werking des Heiligen Geestes. Door het geloof in den Heer Jezus worden wij zijne kinderen, dus zijn eigendom, en dat geloof wordt door den Heiligen Geest in het hart gewerkt. Dat beteekent het: niemand kan zeggen Jezus den Heer te zijn dan door den Heiligen Geest. Om dien Geest moeten wij bidden, opdat Hij het geloof in ons hart werke, en ons bekeere van onze zonden.

Hoor me die wijsheid eens aan! Hein! zou je niet zeggen, dat het mijnheer G. in persoon is? Die spreekt ook altijd van geloof en bekeering. Ik hoor veel liever mijnheer J., die kan zoo aardig vertellen.

Ik hoor mijnheer G. toch ook wel gaarne. Hoewel ik moet toestemmen, dat ik mijnheer J. liever hoor.

Foei, jongens! weet ge niet, dat beiden hun best doen, om ons te leeren, en het ons niet toekomt zoo over hen te spreken. Beiden hebben verschillende gaven, doch het is dezelfde Geest. Zoo wordt je met een duidelijk de beteekenis van het tweede vers: En er is verscheidenheid van gaven, doch het is dezelfde Geest.

Mijnheer J. spreekt beter, doch mijnheer G. kan weer mooier bidden. En zoo heeft de een de gave om te spreken, en de ander om te bidden. Doch beiden worden geleid door den Heiligen Geest. Ik hoop maar, dat ze ons veel van dien Geest zullen vertellen, want dien Geest hebben we noodig om te leeren gelooven en om te leeren bidden.

Zeg Hein! heb ik nu niet gelijk, dat ze net mijnheer G. is? Waarlijk zus! je moet ook maar een Zondagschool oprichten, maar dan krijg je mij niet.

Kom, met je malle praat, ga maar meê naar de Zondagsschool, of anders ga ik alleen.

Dit gesprek had plaats op den Pinksterdag van het

jaar onzes Heeren 186. tusschen Hendrik A. en Piet en Anna B. Zij gingen op de Zondagsschool, die door twee leden der Jongelings-Vereeniging te M. gehouden werd. Zooals wij reeds uit het gevoerde gesprek eenigszins kunnen opmerken was Anne B. een heilbegeerig meisje, dat niet zonder vrucht de Zondagsschool bezocht. Zij was omstreeks 13 jaren oud. Haar broeder Piet, die een paar jaren ouder was, bekommerde zich minder om het heil zijner onsterfelijke ziel en bezocht de Zondagsschool, deels omdat zijne ouders het wilden, deels om de mooie geschiedenissen, die de heer J. mededeelde en die hij goed onthield; doch de leeringen, die er in vervat waren, nam hij niet ter harte. Hij gevoelde dan ook niet de minste behoefte, om door den Heiligen Geest geleid te worden, en had dus ook den raad van mijnheer G. niet opgevolgd, om even als de discipelen, de dagen tusschen Hemelvaartsdag en Pinksteren door te brengen met gedurig gebed om dien Geest. Zijne zuster Anne daarentegen had zich menigmaal afgezonderd, om den Heer te bidden, dat Hij op het Pinksterfeest Zijnen Geest ook op haar mocht uitstorten. Iederen avond, voor zij zich ter ruste begaf, had zij den Heer ernstig daarom gebeden, en elken morgen, als zij ontwaakte, was het hare eerste bede: och Heer! daal met uwen Heiligen Geest ook in mijn harte neder. Ja, gedurende den dag hoorde men haar menigmaal zingen:

Geef mij Heer! Geef mij Heer!
 Uw Geest, dat die mij bidden leer';
 Gij hebt toch eens, gezegend Hoofd!
 Uw Geest ons op 't gebed beloofd.
 Geef mij Heer! Geef mij Heer!
 Uw Geest, dat die mij bidden leer'.

Zij was dan ook geheel vervuld met de hope, dat de Heer hare bede verhooren zou.

Waar het hart vol van is, loopt de mond van over, zegt het spreekwoord. Ofschoon niet elk spreekwoord altijd een waar woord is, toch zou men dit spreekwoord toen op

haar kunnen toepassen, want toen zij met hun drieën naar de Zondagsschool gingen, vroegde zij op eens haren broeder:

„Piet! zoudt gij ook niet willen, dat de Heer even als op 't Pinksterfeest op zijne discipelen Zijnen Geest ook op ons uitstortte?”

„Wel neen, ik!” was het antwoord, „ik zou mooi bang worden, en mij zoo spoedig mogelijk wegmaken.”

„Foei, jongen!” was het antwoord, „wat zijt ge toch altijd oneerbiedig. Zoudt ge dan waarlijk niet een kind van den lieven Heiland willen worden?”

„Hoor eens zus! dat weet ik nu nog niet; als ik grooter ben, zal ik daar eens over denken,” was het antwoord.

„Maar wie zegt u, dat gij groot zult worden? Gij kunt wel eens jong sterven, en als gij dan niet bekeerd waart, zoudt ge verloren moeten gaan,” hernam Anne.

„Daar heb je ze weer met hare bekeering; zeg Hein! wat zeg jij er van? Zijn wij daartoe niet veel te jong?”

„Ik geloof, dat uwe zuster gelijk heeft, Piet! Ik voor mij kan er niet altijd zoo over denken als gij. Toen ik laatst ziek was, dacht ik: nu moest ik eens sterven, waar zou ik dan heengaan?” was het antwoord.

„Wel nu nog mooier! mijnheer G. zal jelui allemaal nog bekeeren. Maar daar slaat het al twee uren, loopt wat aan, anders moeten wij vooraan zitten, en ik zit liever wat achteraan, dan kan ik nog eens in mijn bijbeltje kijken, als ik moet opzeggen.”

Toen ze echter aan de Zondagsschool kwamen, waren de banken bijna allen bezet, en trof Piet het al zeer ongelukkig, daar hij juist vooraan kwam te zitten.

Dat komt door dien ellendigen tekst, dacht Piet, hoe zal ik het nu maken? Daar de onderwijzers reeds begonnen waren met het overhooren der teksten, had hij evenwel nog de stille hoop, dat hij ditmaal geen beurt zou krijgen. Die hoop scheen dan ook aanvankelijk verwezenlijkt te worden, want toen de achtersten hadden opgezegd, nam mijnheer G het woord, en zeide, omtrent het volgende:

Lieve Kinderen!

„Zooals u allen bekend is, is het heden Pinksterfeest, het feest van de uitstorting des Heiligen Geestes op de discipelen van den Heer Jezus. Sedert des Heeren hemelvaart waren de discipelen en discipelinnen des Heeren te Jeruzalem gebleven, om gedurig in een der gebouwen van den tempel te zamen te komen, om den Heer te bidden, om den Trooster, dien Hij beloofd had hun te zenden. Zoo ook waren zij op den dag des Pinksterfeestes bijeen.

Tot dat feest waren de Israëlieten uit de verschillende deelen van Palestina en omliggende landen te zamen gekomen om gedachtenis te vieren van de wetgeving op Sinaï, en tevens den Heer de eerstelingen van den tarweoogst te offeren. Terwijl nu de discipelen daar vergaderd waren, en tevens een groote menigte Joden zich in den tempel bevonden, geschiedde de uitstorting des Heiligen Geestes op de Apostelen, zooals wij dit in Handelingen 2 kunnen lezen.’

Nadat hij dit hoofdstuk had voorgelezen, vervolgde hij:

„Van deze groote gebeurtenis vieren wij heden gedachtenis. Elk mensch en ieder kind heeft daarbij het grootste belang, want zonder dien Geest kunnen zij niet gelukkig worden. Die Geest overtuigd van zonde, d. w. z. hij leert ons inzien hoe zondig van nature wij zijn, en dat wij buiten Christus moeten verloren gaan. Maar die Geest leert ook gelooven. Wanneer de mensch of het kind tot overtuiging van zonde gekomen is, en dan met zijne zonden de toevlucht neemt tot den Heven Heiland, die op Golgotha voor zondaren gestorven is, dan leert de Heilige Geest hem gelooven, dat zijne zonden verzoend zijn door het dierhaar bloed van Jezus, en hem daarom zijne zonden niet toegerekend worden. Zoo leert die Geest bidden en gelooven, en de vrucht daarvan moet zijn, dat men de zonde leert haten en vlieden. Ook daarin helpt die Geest ons, door ons gedurig het afschuwelijke der zonde in herinnering te brengen, en daarbij te gedenken, wat bloed en tranen de Heere Jezus om onze zonden ge-

stort heeft. Zoo zien wij hoe onmisbaar de H. Geest voor ons is, want onze tekst zegt....”

„Zeg gij dat eens Piet! want gij hebt hem nog niet opgezegd.”

Piet, die weinig geluisterd had, en nu met zijne gedachten met geheel iets anders bezig was, kreeg een kleur als vuur, en stotterde:

„Niemand.... kan zeggen.... Jezus te zijn.”

„Wel Piet, Piet! kent gij uwen tekst niet, en dat zoo'n groote jongen,” hernam mijnheer G., „dat spijt mij zeer. Ik vrees, dat ge nog weinig om dien Geest gebeden hebt, en toch, jongenlief! ook gij kunt dien Geest niet missen. Och! bedenk toch hoe gevaarlijk het is, om onbekeerd daarheen te leven; gij weet toch den dag en de ure niet, dat gij sterven moet. En wanneer het u nu eens ging, zooals een uwer medeleerlingen, die verleden Zondag nog hier was, en nu reeds op het kerkhof ligt, waar zou dan uwe ziel zijn?” Zoo ging mijnheer G. voort Piet met ernst en liefde te waarschuwen, doch het scheen, dat Piet geen lust had in den dienst des Heeren. Toen de Zondagsschool uitging, bromde hij op zijne zuster, alsof zij het helpen kon, dat hij zijn tekst niet gekend had, en eindigde met te zeggen: „ik bedank er voor, ik ga niet meer naar de Zondagsschool.” Toch was Piet niet op zijn gemak, den geheelen dag zette hij een knorrig gezicht, zoodat zijn vader eindelijk naar de oorzaak van zijne ontevredenheid vraagde.

In het eerst durfde hij er niet voor uitkomen; doch toen zijn vader aanhield, gaf hij ten antwoord: „och! ik heb dien vervelenden tekst niet gekend, en nu heeft mijnheer G. mij beschaamd gemaakt voor de geheele klas.”

„Zoo mijn jongen,” hernam de vader, „ga dan eens naar boven, en schrijf mij op dit papier eens netjes vijftigmaal dien „vervelenden tekst,” dan zult ge hem wel kennen.

Met een pruilend gezicht begaf Piet zich naar boven, en bromde: „ja 't is wel een vervelende tekst.”

DE KLEINE BIDSTER.

Geheel anders dan Piet was Anne gestemd. Zij had aandachtig geluisterd naar de ernstige toespraak van den heer G. Zij had waarlijk medegebeden bij het einde der Zondagsschool toen de onderwijzer met en voor de kinderen bad, om de uitstorting des Heiligen Geestes.

Op het brommen van Piet had zij niet veel geantwoord, want haar hart was te veel vervuld met hetgeen zij gehoord had. Toen zij te huis kwam, had zij zich stilleltjes naar boven begeven, om de Pinkstergeschiedenis nog eens na te lezen, en te overdenken, wat daarvan gezegd was. Eindelijk boog zij hare knieën en bad den Heer vurig hare zonden te vergeven, en door Zijnen Geest haar te leeren gelooven in Zijne zondaarsliefde. Onder haar gebed werd het haar zoo wel te moede, werd zij zoo gelukkig, dat zij niet ophouden kon met bidden. Zij bad voor haar zelve, voor hare ouders en voor Piet.

Ja ook voor Piet. Zijn gedrag had haar bedroefd, en daarom bad zij luide: „Och, lieve Heer! maak toch Piet een goede jongen. Och, lieve Heer! geef hem toch een nienw hart. Och, lieve Heer! geef toch dat hij zijn tekst beter leert, en Uw Woord niet vervelend noemt.” Zoo bad zij voort, terwijl Piet ongemerkt de kamer was binnengekomen om zijn tekst uit te schrijven.

Verlegen bleef hij staan, totdat zijne zuster ophield.

Toen ging hij tot haar, en zeide: „zus! wat doe je?”

Zij antwoordde niets, maar vloog haren broeder om den hals en barstte toen in tranen uit.

„Wat scheelt je toch, malle meid?” hernam Piet.

„Ik wou zoo graag, dat je een goede jongen waart, en je tekst leerdet,” snikte ze.

„Nu, houd maar op; ik zal mijn tekst wel leeren. 't Is echter een vervelend werk, want nu moet ik hem vijftigmaal uitschrijven.”

„Dat heeft vader zeker gezegd, omdat gij hem dan beter leeren zoudt,” hernam Anne, „doch als ge hem leert zal ik vader vragen u van het overschrijven te versoonen.”

Piet beloofde dit en deed het. Anna wist bij vader te verkrijgen, dat deze met het leeren genoegen nam, en zoo waren beiden, Piet en Anne, tevreden. Doch neer! Anne was nog niet geheel tevreden, want hare bede was nog niet geheel verhoord. Wel kende Piet zijn tekst, doch hij was nog geen goede jongen. Zij vertrouwde echter, dat de Heer ook deze bede verhooren zou. De Heer had haar op hare bede gelukkig gemaakt, want zij smaakte een ongekende vreugde. Het werd meer en meer haar lust en haar leven om biddend Gods Woord te onderzoeken, en de Heer verlichtte daarbij haar verstand door Zijnen Geest, zoodat de Bijbel haar duidelijker en schooner voorkwam, dan ooit te voren. Het smartte haar evenwel, dat zulks met Piet niet het geval werd.

Als zij met hem over de beteekenis van een bijbelvers wilde spreken, wees hij haar af met zijn „vervelend” of door haar te zeggen, „dat moet ge maar aan mijnheer G. vragen.”

Zoo werden broeder en zuster allongs ouder en grooter. Piet had reeds lang de Zondagsschool verlaten, want hij was zeeman geworden. Anne daarentegen wilde er niet van hooren, om het bezoeken der Zondagsschool op te geven, tot zij eindelijk op aandrang van den heer G. zelve behulpzaam werd in het geven van onderwijs. In het eerst viel haar dat wel moeilijk, doch langzamerhand ging het beter, en eindelijk werd het haar een behoefte, om de kinderen met den lieven Heiland bekend te maken.

O, hoe gaarne zou zij gezien hebben, dat haar broeder ook de goede keuze deed, om den Heer te dienen. Telkens als zij zich voor den Heer nederboog, bad zij Hem ook voor haren broeder. Toen deze van zijne eerste reize tehuis kwam, was zij recht verheugd, dat hij er zoo flink uitzag; maar smartte het haar zeer, dat hij de ruwe zee-manstermen en vloeken met het zemannsleven had overgenomen. Zij wist het echter zoover te brengen, dat hij, ten minste in hare nabijheid, die leelijke gewoonte naliet. Ja, eens gelukte het haar hem over te halen, met haar de Zondagsschool te bezoeken. Zij had hem echter niet

verteld, dat zij onderwijzeres op de Zondagsschool geworden was. Hij keek dan ook vreemd op, toen hij haar met de kinderen bezig zag, en werd wel een weinig beschaamd, toen hij bemerkte, dat de kinderen, die zijne zuster onderwees, allen zoo flink hun tekst kenden. In het naar huis gaan, zeide hij tot haar:

„Wel zus! heb ik 't niet gezegd, dat ge net mijnheer G. zoudt worden. Nu moet ge nogzendingszuster worden, en als ge dan in de Oost of West bezig zijt met de zwartjes, dan kom ik je ook eens opzoeken, hoor!”

„Och! malle jongen,” was 't antwoord, „'t was beter, dat gij zendeling werd.”

„Ik kan zoo mooi niet praten over geloof en bekering,” was het antwoord, „zooals gij en mijnheer G.”

„Nu, dan moet ge ook maar bidden om den H. Geest, die zal het u leeren. Och, Piet! dien Geest wil de Heer u zoo gaarne schenken op het gebed. En ge weet immers nog wel, wat die tekst zegt?”

„Die vervelende tekst, meent ge? Ja, die heeft het mij soms lustig genoeg gemaakt, want ik heb wel honderdmaal gepoogd hem te vergeten, doch het wil maar niet gelukken. Tot in mijn droom toe vervolgt hij mij, want laatst vroeg mijn kameraad mij, of ik aan 't preken geweest was. Ik vroeg hem: waarom? Wel, zeide hij van nacht hoorde ik u zeggen:

Niemand kan zeggen Jezus den Heer te zijn, dan door den Heiligen Geest.”

„En hebt ge toen niet gezegd, dat die tekst de waarheid zegt?” vroegde Anna.

„Ik zou er wel oppassen, om dat te zeggen, want ze hebben me nu al de precker genoemd, en dan zou ik misschien nog slaag toegekregen hebben.”

„Zijn ze zoo goddeloos?” hernam Anne.

„Goddeloos? Wel neen! We zijn allemaal vroolijk erdoen volstrekt geen kwaad. Alleen van bidden en bijbel-lezen kan aan hoord geen sprake zijn.”

„En is dat dan niet goddeloos? Leeft ge dan niet, alsof er geen God in de wereld is? O, Piet! weet ge dan niet,

dat een dag zonder gebed, een dag zonder zegen is? En zegt de Heer niet in zijn Woord: Bekeert u, want waarom zoudt gij sterven en verloren gaan?"

„Daar heb je ze weer met hare bekeering,” hernam Piet. „Hoor eens, zus! daar zal ik eens naar luisteren, als je zendingszuster zijt. Vertel me nu eens, wat er van Hein geworden is, die met ons naar de Zondagsschool ging.”

„Hendrik A. leert voor zendeling,” was het antwoord.

„Daar heb je 't al,” hernam Piet, „Hendrik zendeling en gij zendings-zuster of liever zendelings-vrouw. Zeg, zusje! kan ik niet goed profeteeren?”

„Ik wenschte wel, dat ge in waarheid een profet des Heeren waart,” antwoordde Anne.

„Dan zou men ook van mij wel mogen zeggen: Is Saul ook onder de profeteeten?” zeide Piet.

Anne merkte wel, dat haar broeder nog geen lust had in den dienst des Heeren. Het heil zijner onsterfelijke ziel woog haar zwaar op 't hart, en hare beden voor hem werden steeds vermenigvuldigd.

Met een beklemd hart zag zij hem weder naar zee gaan, want het was haar duidelijk geworden, dat het zeemansleven in den regel geen leven was tot eer en verheerlijking van den Heer. Zij had echter het stil vertrouwen, dat de Heer hare beden voor haren broeder verhooren zou. Ook had zij ongemerkt in zijn kist een bijbeltje gelegd, en daarin op het eerste blad geschreven: Niemand kan zeggen Jezus den Heer te zijn dan door den Heiligen Geest. Zij hoopte, dat die tekst, dien hij zoo vervelend noemde, hem eenmaal te machtig zou worden. Intusschen verliepen er eenige maanden, zonder dat men iets van Piet vernomen had. Zijne ouders en zijne zuster maakten zich zeer ongerust over hem. Dagelijks namen zij de courant ter hand, en doorliepen met kloppende harten de zee-tijdingen, doch telkens tevergeefs. Eindelijk toch brengt de courant eenige tijding, omtrent het schip, waarop Piet zich bevindt; doch welk een tijding? Ze lezen toch: „Door de bemanning van het schip Concordia is een plank opgevischt, met den naam Alexander; men vermoedt, dat

het schip Alexander, kapt. A. met man en muis is vergaan."

Ontzettende tijding! die de ouders en zuster van Piet in diepen rouw dompelt. Toen zij eenigszins van den schrik bekomen was, begaf Anne zich naar hare kamer, om haar hart voor den Heer uittestorten, en troost te zoeken bij Hem, bij Wien in zulke omstandigheden alleen troost te vinden is. Zoo zou zij dan haren broeder op aarde nimmer wederzien? Ach! had zij nu de hoop maar, dat zij in den hemel weder vereenigd zouden worden. Wist zij nu maar, dat die „vervelende tekst" eindelijk de overwinning op hem behaald had, en hij door den Heiligen Geest geleerd had de toevlucht tot Jezus te nemen. Dan had zij ten minste nog eenigen troost gehad, maar nu; o, pijnlijke onzekerheid! Zoo bracht zij eenige kammervolle dagen door, waarin zij alleen troost vond in het gebed. Aan den morgen van den achtsten dag, na het droevig bericht in de courant, stapt de brievenbode de stoep op met een brief in de hand. Zoo snel hare knikkende knieën het haar toelieten, snelde zij naar de deur, in de hoop dat het een brief van haren broeder zal zijn. Zij was bijna niet in staat het adres te lezen, zoo beefde zij van ontroering. Doch, ziet ze wel? De brief is aan haar en niet aan hare ouders geadresseerd. Zou Piet ditmaal aan haar geschreven hebben? Zij opent den brief. Een trek van teleurstelling vertoont zich op haar gelaat. De brief begint toch niet: geliefde zuster, maar: geliefde vriendin. Haastig slaat zij het blad om, om te zien van wien de brief kwam, en helaas! het is geen brief van Piet maar van een ander. Wat zou deze aan haar te schrijven hebben? Toen zij den brief gelezen had, slaakte zij een diepen zucht, en zeide in zich zelve, daar zullen mijne ouders nu zeker niets van willen hooren.

Juist treed haar vader de kamer binnen. Ook hij had opgemerkt, dat de postbode een brief had overgereikt.

„Kind! van wie was de brief, dien de postbode bracht, en waarom hebt ge hem mij niet gebracht?"

„Het was een brief voor mij, vader!" antwoordde zij beschroomd.

„Voor u? Met wie of wien houdt gij dan briefwisseling Anne?”

„Met niemand, vader. Het is de eerste maal dat ik een brief van hem ontvang.”

„Van hem? Dus van een hij en niet van een zij? En wie is die hij dan?”

„Het was een brief van den vroegeren schoolmakker van Piet, van Hendrik A.”

„Zoo! dan vroeg hij zeker naar inlichtingen, omtrent het lot van uw broeder?”

„Dit juist niet, vader! doch lees hem zelf.”

Haastig greep de vader den brief aan, doch onder het lezen, schudde hij het hoofd, en zuchtte diep. Toen hij den brief gelezen had, zag hij zijne dochter scherp aan, en zeide: „Anne! zijt ge genegen, om aan dien wensch te voldoen, en uwe ouders te verlaten?”

„Indien het de wil des Heeren is, vader! wat moet ik dan doen? De Heer zegt in zijn Woord: Wie vader of moeder lief heeft boven mij is mijns niet waardig.”

„En de Heer zegt ook: Wie zoon of dochter lief heeft boven mij is mijns niet waardig. Maar toch, het valt mij zwaar, want uw broeder is dood, en nu gij ook weg. De Heer weet alleen, hoe zwaar mij dat vallen zou. En uwe moeder...”

„Wat is er?” vraagde deze terwijl zij in de kamer kwam.

„Lees deze brief eens,” antwoordde haar man.

Toen zij hem gelezen had, barstte zij in tranen uit en zeide al snikkende: „neen! neen! daar kan niets van komen Piet weg, en nu Anne ook weg. En dat voor zendingszuster! Dat is net zoo goed, alsof ik mijn kind levend laat begraven. Dat nooit, ten minste niet zoo lang ik leef.”

Anne zeide niets. Ongemerkt sloop zij weg, en begaf zich naar hare kamer. Daar weende zij luid, en zocht vodoende haren geprangden boezem lucht te geven. Zij had een zwaren strijd te strijden.

Hendrik A. had haar gemeld, dat hij eerlang gereed zou zijn, om als zending naar Indië te gaan. Verder

stelde hij haar voor, om hem als zendings-zuster te vergezellen, of indien zij daartoe genegen was, als zendelingsvrouw. De liefde tot den Heer en voor de zielen der arme heidenen stelde zij tegenover de liefde voor hare ouders. Maar had de Heer niet gezegd: wie vader of moeder lief heeft boven mij is mijns niet waardig. Doch de Heer had ook gezegd: Eert uwen vader en uwe moeder.

Tegen den zin harer ouders zulk een groote reize te ondernemen, en zodoende misschien hunnen dood te verhaasten, dat kostte haar veel, ontzettend veel. Eindelijk zocht zij weder troost in het gebed, en dat bracht weder kalmte aan. Zij had haar weg en lot aan den Heer opgedragen, en Hem gesmeekt, dat Hij, indien het zijn wil was, dat zij naar Indië zou gaan, dan ook alle hinderpalen uit den weg mocht ruimen, geloovende dat de Heer alle harten in zijne hand heeft, en alles wel zou maken. Dien de Heer toch roept, schenkt hij ook niet alleen de genegenheid, maar ook de gelegenheid.

WEDERZIEN EN OVERWINNING.

Het was een stormachtige nacht geweest. Hoewel de wind was bedaard, en de zon wecr vriendelijk aan den hemel stond, toch kookte en bruischte de zee nog, en beukten de golven het Javaansche strand, of braken tegen de steile klippen, waardoor de branding sterk en gevaarlijk voor de schepen was. Zoo kwam het ten minste den jongman voor, die langs het strand wandelde, en zijne oogen nu en dan over de onafzienbare watermassa liet wijden. Arme schepeling, zuchtte hij, hoe vol gevaar is uw pad over de zee. Hoe hangt uw leven aan een zijden draad. Is het noodig voor elken mensch om bereid te zijn voor den dood, voor u zooveel te meer, daar gij in duizenderlei gevaar verkeert. Wel mocht in uw hart het momenti mori, gedenk te sterven, met onuitwisbare letteren geschreven staan.

Terwijl hij zoo voort mijmerde zag hij een wrak op de

baren rondzwalken, en wordt het hem duidelijk, dat de bemanning daarvan óf het schip verlaten had, of een prooi der golven was geworden. Hij versnelde zijne schreden, om te zien of er soms ook menschenlevens te redden waren. Op eens echter stond hij stil, want daar lag een zeeman op het strand voor zijne voeten. Het lijdt geen twijfel of het is een schipbreukeling. Dadelijk onderzocht hij of hij levend of dood is. Toen hij de hand van den drenkeling greep, zag hij daarin een boek geklemd. Het was een bijbeltje. De zeeman gaf nog eenige teekenen van leven, en onze jongman snelde naar een nabijzijnde hut om hulp, en naar zijne woning om medicijnen, want hij was zendeling en had als zoodanig eenige kennis van de geneeskunde. „Is er een zieke, Hendrik?” vraagde een jonge in 't zwart gekleede vrouw, toen hij in zijne woning kwam en de medicijnkist kreeg. „Ja,” was 't antwoord, „een zieke, die in doodsgevaar verkeert.”

„Wil, ik medegaan, om u te helpen?”

„Nee lieve, het zou u te veel schokken. Blijf gerust te huis; de Heer alleen kan hier helpen.”

Dit zeggende, snelde hij naar de hut, waar hij hoopte, dat de drenkeling reeds gebracht was. Hij vond zich dan ook niet teleurgesteld. Men wende reeds pogingen aan, om den zeeman in het leven terug te brengen. Met moeite had men het bijbeltje uit zijne hand gekregen. Toen de middelen waren toegevend, om de levensgeesten op te wekken, stond de zendeling biddend den lijdende te beschouwen. Het gelaat des zeemans kwam hem zoo bekend voor, en toch wist hij zich niet te herinneren, waar hij hem gezien had. Eindelijk neemt hij het bijbeltje ter hand, slaat het open, en met verbazing leest hij:

„Niemand kan zeggen Jezus den Heer te zijn dan door den Heiligen Geest. Anne B.”

Hendrik A. had Piet B. terug gevonden.

De aangewende pogingen troffen aanvankelijk doel, want een zucht ontsnapte de borst van den lijder. Verheugd knielde Hendrik neder om den Heer te danken, voor de aanvankelijke redding, en hem te smeeken zijn ouden

vriend het leven en de gezondheid weder te geven. Na nog eenige bevelen gegeven te hebben, begaf hij zich naar zijne woning, om nog andere geneesmiddelen te halen.

„Hoe is het met de zieke?” vroegde de jonge vrouw.

„Het gevaar is, hoop ik, geweken,” was het antwoord.

„De zieke heeft nu vooral rust noodig.”

„Kan ik u nu niet helpen?”

„Volstrekt niet. Uw komst zoo misschien zeer schadelijk werken.” Dit zeggende, snelde hij andermaal heen.

„Het is vreemd, dacht de jonge vrouw, dat ik nu niet mag medegaan. Anders vergezel ik hem altijd, en nu zou mijne komst schadelijk werken. Wat zou daarvan de reden zijn?”

Bij zijne terugkomst vond hij den drenkeling merkelijk beter. Hij sliep, doch in zijn slaap, was hij onrustig; want gedurig werd hij met schrik wakker. Hendrik sloeg hem aandachtig gade, en plaatste zich zoo aan de legerstede van den zieke, dat deze als hij wakker werd, hem niet zien kon. Hem ontgingen echter geene zijner bewegingen, en zoo merkte hij ook op, dat Piet nu en dan zijne handen vouwde, en zijne lippen bewoog. Eindelijk werd hij wakker, en was toen goed bij zijne kennis. Waar ben ik? was zijne eerste vraag.

„Bij vrienden,” was het antwoord.

„God zij geloofd, die mij gered heeft,” hernam hij nu, „is er hier geen predikant of zendeling?”

„Ja, hier is er een!” antwoordde Hendrik, die nu te voorschijn trad.

Nauwelijks had Piet zijne oogen op Hendrik geslagen, of hij herkende hem dadelijk. „Gij hier?” dat was het eenige wat hij zeggen kon.

„Ja, ik hier,” was het antwoord, „de Heer heeft ons, na eene lange scheiding, wonderlijk samengebracht.”

„O Hendrik! hernam Piet, de Heer is wonderlijk van Raad en groot van Daad. Herinnert gij u dien „vervelenden tekst,” wel? Nu, die tekst is mij te machtig geworden; en ik ken hem nu niet alleen, maar ik begrijp hem ook. Door eigene ervaring heb ik de waarheid daarvan leeren kennen.

Nu kan ik door de werking des Heiligen Geestes zeggen, dat ik het eigendom van Jezus ben.

Lang heb ik er tegen gestreden; lang heb ik geworsteld om den Heiligen Geest tegen te staan. De Heer zij geloofd! dat Hij Zijn Geest niet van mij genomen heeft, maar mij door ramp en onheil tot zich getrokken heeft. Ik heb aan de voeten van het kruis mijne zonden leeren beweenen, en nu getuigt Gods Geest met mijnen geest, dat ik een kind van God ben. Nooit zal ik de bange stonden vergeten, die ik heb doorgebracht. Het schip, waarop ik mij bevond leed schipbreuk. Ik moest al mijne kameraden voor mijne oogen zien verdrinken, en alleen door een wonderlijke leiding des Heeren ben ik nog gespaard. Toen het schip tegen de rotsen sloeg, zouden wij ons in de boot redden. Ik was de laatste, die er zich in zou begeven, doch toen ik gereed stond sloeg de boot stuk en ik alleen bleef op het wrak. In mijn angst wendde ik mij tot den Heer om redding. Toen kwamen al de zonden mijner jengd mij voor den geest en ik kon alleen uitroepen: genade, o Heer! genade. Om het bloed Uws Zoons wil, vergeef mij mijne zonden. Zoo worstelde ik als Jakob met God, terwijl het wrak onder mij kraakte. Toen ik mijn hart voor den Heer had uitgestort, kroop ik naar mijne kist, die in de kombuis stond. Ik haalde mijn bijbeltje er uit, en tot mijne verbazing las ik den tekst, dien ik zoo vervelend genoemd had, op de eerste bladzijde. Het was mij, alsof de letters met vlammend schrift voor mij stonden. Andermaal wierp ik mij op de knieën en bad: o Heilige Geest! leer mij gelooven; o Heilige Geest! bekeer mij. Terwijl ik zoo, onder het storten van vele tranen tot den Heer riep, werd het wrak van de klippen geslingerd, en onder den uitroep: o Heere! behoud mij, ik verga! ging ik te water. Wat er verder met mij geschied is, weet ik niet, want toen ik tot mijzelf kwam, lag ik hier."

Hendrik had met tranen in de oogen de korte en aandoenlijke geschiedenis zijns vriends aangehoord. Hij had een vriend verloren en een broeder teruggevonden. Het

was hem soms alsof hij droomde, want tussehen het bericht in de Courant en de schipbreuk, waarvan hij getuige geweest was, waren drie jaren verloopē. Eindelijk vraagde hij aan Piet: „hoe heette het schip, waarop gij u bevondt?”

„Dat schip had geen naam,” was het antwoord, „het was een kaperschip, dat ruim drie jaren geleden het schip, waarop ik mij toen bevond, genomen, en na het geplunderd te hebben, in den grond geboord had. De kaptein van de „Alexander” met de meeste manschappen zijn toen gesneuveld of vermoord; mij alleen lieten de roovers in 't leven, ik weet niet waarom, en sedert diende ik hen als kok. In al dien tijd hebben mijne ouders en mijne zuster niets van mij vernomen. Zij zullen zeker mij reeds lang dood wanen. Hebt ge in lang niets van hen gehoord?”

Hendrik gaf daarop geen antwoord, alleen tranen kwamen in zijne oogen. „Kondet gij hen niet een enkele tijding zenden?” vraagde hij.

„Geen enkele,” was het antwoord. „Wij kwamen zelden aan wal, en gebeurde het, dat het schip de eene of andere plaats aandeed, dan werd ik streng bewaakt, opdat ik niet ontvluchten zou. In die drie jaren, ben ik maar eenmaal en wel des nachts, onder geleide, aan wal geweest.”

Terwijl zij zoo spraken, werd de deur geopend, en eene jonge in 't zwart gekleede vrouw trad de hut binnen.

„Anne!” klonk het van 't bed.

„Piet!” was 't antwoord, en broeder en zuster lagen in elkander's armen.

Toen de eerste ontroering bedaard was, werden er van beide zijden ophelderingen gegeven.

Anne was, na den dood harer ouders, met Hendrik, als Zending's-zuster, naar Indië gegaan. Hare moeder was van droefheid over het verlies van haren, zoo zij meende gestorven, zoon, overleden. Haar vader, gebukt onder den zwaren slag van dubbelen rouw, was zijne vrouw kort daarop gevolgd.

Anne treurde om beider gemis en troostte zich met de hope des wederziens.

Piet bleef eenigen tijd bij haar. Op het eerstvolgende Pinksterfeest was hij getuige van de huwelijks-inzegening van Hendrik en Anne. Toen de plechtigheid was afgelopen, zeide Piet tot zijne zuster:

„Wel Anne! heb ik geen profetische geest gehad?”

„Ja,” was het antwoord, „Saul is ook onder de profeten.”

„Dat heeft de „vervelende” tekst gedaan,” hernam Hendrik.

Van denzelfden Schrijver verscheen:

DE DORPSSMID.

Een verhaal uit het Leven.

Prijs 10 Ct., 25 Ex. f 2.25, 100 Ex. f 6.50

In het Zondagsnummer der *Standaard* van 4 Mei wordt het volgende gezegd:

Deze Dorpssmid is voor niemand een vreemdeling. Het is de man die een goede druk beklante zaak heeft, met drie flinke knechts arbeidt en jaarlijksch een aardig sommetje kan overleggen. Hij is gelukkig gehuwd en wordt geliefd door vrouw en kinderen. Maar al die tijdelijke zegeningen gaan allengs teloor door eigen schuld, door het rampzalig misbruik van sterken drank. Eerst een borrel daagsch, later wat meer, en eindelijk zooveel dat de hamer in de smidse niet meer gehoord wordt, de man zich geheel verdierlijkt heeft; de vrouw van hartzeer gestorven is, en de kinderen her- en derwaarts geweken zijn. Maar ter elfder ure daagt er redding, en juist de liefde van die mishandelde kinderen is in Gods hand het middel om onzen Dorpssmid voor wanhoop te bewaren en zijn schreden, aan den avond van zijn leven, op den goeden weg te leiden. Dus wel een verhaal uit het leven; ieder onzer kan zoo iets in zijne omgeving gadeslaan. Doch daaraan juist ontleend deze eenvoudige vertelling hare waarde, dat hare moraal telkens in het dagelijksch leven terug te vinden is. Zulke geschriftjes, die bijzonder geschikt zijn ter verspreiding onder het volk en de jeugd, laten zich met genoeg lezen en kunnen in die kringen waarlijk nut stichten.